

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1058²

Κυριακὴ Βαΐων βράδῳ
5 Ἀπριλίου 2015 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ξηρανθεῖσα συκῆ

«Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ» (Ματθ. 21,19)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, τὰ γεγονότα ποὺ ἐφορτάζουμε συγκλονίζουν τὶς εὐαίσθητες καρδιές. Γιορτάζουμε τὰ σεπτὰ πάθη. Ὅχι τὰ πάθη τοῦ Σωκράτη ἢ κάποιου ἄλλου μεγάλου ἀνδρὸς τῆς ἱστορίας ποὺ εἶχε τέλος τραγικό· **πάσχει ὁ Πλάστης καὶ Δημιουργός μας**. Πάσχει γιὰ μένα τὸν ἁμαρτωλό, πάσχει γιὰ σᾶς, πάσχει γιὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καλούμεθα κ' ἐμεῖς, νοερῶς, νὰ συνοδεύσουμε τὸν Κύριό μας ἀπὸ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο μέχρι τὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ, νὰ «*συμπορευθῶμεν*» μαζί του, ὅπως ἔψαλε τὸ ὠραῖο τροπάριο, «*κεκαθαρμέναις διανοίαις*» (αἰν. Μ. Δευτ.).

Ἄπ' ὅλη τὴν ἱερά ἀκολουθία θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξουμε τὴν ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου (Ματθ. 21,18-43), ποὺ εἶνε ἡ φωτογραφία μας. Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα μᾶς μιλάει γιὰ ἓνα θαῦμα τοῦ Κυρίου μας. Θαῦμα ὄχι εὐεργετικό. Εἶνε κεραυνὸς καὶ ἀστροπελέκι· «*ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ*» (ἐ.ἀ. 21,19). Ἄς δοῦμε κάτω ἀπὸ ποιές συνθήκες ἐγίνε τὸ θαῦμα.

Ὁ Χριστὸς σὰν σήμερα μπῆκε στὴν ἀγία πόλι, στὰ Ἱεροσόλυμα. Ποτέ ἄλλοτε ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τέτοια ὑποδοχὴ σὰν αὐτὴ ποὺ ἔκανε ὁ λαὸς στὸ Χριστὸ τότε, μετὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου. Μία ἀνθρωποθάλασσα, **ἓνα ἑκατομμύριο λαός**, βγῆκαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπ' τὰ δέντρα, τὰ ἔσειαν μὲ ἐνθουσιασμό, ἔστρωναν τὰ ρούχα τους κάτω γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Κύριος «*καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου*» (Ἰω. 12,15), καὶ φώναζαν «*Ὅσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ*» (ἐ.ἀ. 12,13).

Ἄλλὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς τοῦ λαοῦ δὲν ἄρρεσε στοὺς **φθονερούς** γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Ἄναψε τὴν κίτρινη λαμπάδα τοῦ φθόνου στὶς κακεντρεχεῖς καρδιές τους. Καὶ πῆραν ἀπόφασι, **νὰ ἐκτελέσουν τὸ Χριστό**· νὰ

ἐκτελέσουν ἀκόμη καὶ τὸ Λάζαρο, ποὺ ἦταν ὀλοζώντανη ἀπόδειξι τῆς δυνάμεώς του.

Ὁ Χριστὸς ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ λαὸ αὐτό. Ἄλλ' ὅταν βασίλεψε ὁ ἥλιος, βγῆκε, βάδισε 3-4 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, κ' ἐκεῖ, σὲ κάποιο ἔρημο τόπο, κοιμήθηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. Ἔρχονται στιγμές –ἐμεῖς τὶς ζήσαμε κ' εὐχόμαστε νὰ μὴ ξανάρθουν– ποὺ τὸ σπίτι, τὸ ἱερὸ ἄσυλο τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἔχει ἀσφάλεια. Κινδυνεύεις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τρόμου, ἐκείνους ποὺ δὲν σέβονται κανένα ἱερὸ καὶ ὄσιο, καὶ τὴ νύχτα ἀναγκάζεσαι νὰ φύγῃς στὰ βουνά, ἔξω στὴν ἐρημιά. Προτιμότερο μὲ τὰ θηρία, παρὰ στὶς πόλεις μὲ τὰ ἀγριώτερα θηρία· καὶ ἀγριώτερο θηρίο, λέει ὁ Πλάτων, εἶνε ὁ ἀνθρωπος. Ὁ Χριστὸς δὲν κοιμήθηκε μέσ' στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰτὶ **δὲν εἶχε ἀσφάλεια**.

Τὸ πρῶι μὲ τὴν ἀνατολὴν ἐπέστρεφε μαζί μὲ τοὺς μαθητάς του στὰ Ἱεροσόλυμα. Βάδισε μὲ γενναῖο τὸ φρόνημα, ἀσυμβίβαστος μὲ τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, **γνωρίζοντας τί θὰ τοῦ συνέβαινε** ἐκεῖ, στὴν ἔδρα τοῦ φαρισαϊσμοῦ. Ἐρχόταν γιὰ νὰ δώσῃ τὴν τελειωτικὴ μάχη ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Καθὼς βάδιζε, στὸ δρόμο «*ἐπέειπασε*», λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ματθ. 21,18). (Μὴ φανῆ αὐτὸ παράξενο. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν μόνο Θεός, ἦταν καὶ ἀνθρωπος, εἶχε ὅλα τὰ ἀδιάβλητα πάθη). Εἶδε στὸ δρόμο μία **συκιά**. (Εἶχαν συνήθεια οἱ Ἑβραῖοι νὰ φυτεύουν τέτοια δέντρα, γιὰ νὰ γεύωνται τοὺς καρπούς τους καὶ οἱ φτωχοί). Εἶνε δὲ ἡ συκιά ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ προσφιλῆ δέντρα. Ὁ καρπὸς τῆς γλυκύτατος· κανένας ζαχαροπλάστης δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φτειάξῃ.

Ὁ Χριστὸς εἶδε τὴν συκιά γεμάτη φύλλα καὶ ἄπλωσε τὰ ἅγια χέρια του νὰ βρῇ σῦκα. Ἔψαξε δεξιὰ - ἀριστερά, πάνω - κάτω· δὲν βρῆκε. Τότε ὁ Θεάνθρωπος, ὁ πραότερος ὄλων τῶν

άνθρώπων, **ώργισθηκε** καὶ εἶπε· «*Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα*», **ποτέ νὰ μὴν καρπίσης** (ἔ.ά. 21,19). Κι ἀμέσως ὅλα τὰ φύλλα ξεράθηκαν κ' ἔπεσαν. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ μαθηταὶ εἶδαν τὴν συκιά «*ἐξηραμμένην ἐκ ῥιζῶν*» (Μάρκ. 11,20). Εἶχε ξεραθῆ ἀπὸ τὴν ῥίζα, ἦταν πλέον μόνο **για τὴ φωτιά**.

Γιατί τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Χριστός; Λένε οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μᾶς διδάξη, ὅτι **κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἓνα δέντρο**. Δέντρο εἶμαι ἐγώ, δέντρο ἐσεῖς, δέντρο οἱ ἄντρες οἱ γυναῖκες τὰ παιδιά, οἱ φτωχοὶ οἱ πλούσιοι, ὅλοι. Λέει καὶ ὁ Πλάτων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε **οὐράνιο δέντρο**. Διαφέρει ἀπὸ τὰ φυσικὰ δέντρα, γιατί τὴν ῥίζα του τὴν ἔχει ὄχι κάτω στὴ γῆ ἀλλὰ ἐπάνω στὸν οὐρανό. **Ἡ ῥίζα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μεταφυσική**. Ῥίζα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ οὐρανός· ἂν κοπῆ ἀπ' αὐτήν, ὁ ἄνθρωπος γίνεται **κτῆνος**.

Μᾶς ἐφύτευσε λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐδῶ στὴ γῆ, γιὰ νὰ φέρουμε καρποὺς εὐχύμους – ἄλλος 10, ἄλλος 20, ἄλλος 30, 40, 70, 80, 90 χρόνια, ὅσα ἔχει ὀρίσει ὁ Μεγαλοδύναμος. Ὁ σκοπὸς μας ἐδῶ εἶνε μεγάλος, ὁ προορισμὸς μας ὑψηλός, ἡ ἀποστολή μας μεγαλειώδης.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ πάρετε στὰ χέρια σας τὴν ἁγία Γραφή, καὶ ἰδέστε ἀπὸ τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου. Τίποτ' ἄλλο νὰ μὴ σκέπτεστε, νὰ μὴν αισθάνεστε, νὰ μὴν ἀγαπάτε· ἡ καρδιά σας νὰ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἑσταυρωμένου. Διαβάστε καὶ τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή (κεφ. 5, στ. 22-23), καὶ θὰ δῆτε τὸν ἀπόστολο Παῦλο ν' ἀπαριθμῆ ἐκεῖ τοὺς **πνευματικούς καρπούς**. Οἱ Χριστιανοί, σὰν δέντρα φυτευμένα στὸν κῆπο τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ φέρουν ἑννέα καρπούς· κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν τοὺς ἀποκτήσουν στὴ ζωὴ τους. Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ μόνο τὸν πρῶτο. Εἶνε καρπὸς τῶν ἀγγέλων. Εἶνε μία λέξι πού λύνει ὅλα τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, μία λέξι πού καὶ τὴν κόλασι τὴν κάνει παράδεισο. Εἶνε **ἡ ἀγάπη**· «*ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστὶν ἀγάπη...*» (ἔ.ά. 5,22) καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες ἀρετές, σὰν βαγόνια πίσω ἀπὸ τὴν ἀτμομηχανή.

Ὅπως τότε **ὁ Χριστὸς** πλησίασε τὴν συκιά γιὰ νὰ βρῆ καρπούς, ἔτσι καὶ σήμερα ἔρχεται καὶ μὲ χέρια ματωμένα ψάχνει. **Ψάχνει** στοὺς παπᾶδες, στοὺς δεσποτάδες, στοὺς στρατηγούς, στοὺς ὑπουργούς, στοὺς πρωθυπουργούς, στοὺς μεγάλους καὶ στοὺς μικρούς· ψάχνει στοὺς λευκοὺς, στοὺς μαύρους, στοὺς κίτρινους. Χριστέ μου, κουράστηκες νὰ ψάχνης καὶ νὰ μὴ βρίσκης καρπούς...

Θὰ πῆτε· Πολὺ ἀπαισιόδοξος εἶσαι.

Δὲν ὑπερβάλλω. Θέλετε νὰ δῆτε **ἄκαρπα δέντρα**; Εἶνε ἐκεῖνοι πού ξέρουν στὴ ζωὴ τους νὰ κλίνουν καλὰ τὸ ῥῆμα *τσεπώνω, τσεπώνεις, τσεπώνει...* Ὁ Ἰούδας πούλησε τὸ Χριστὸ γιὰ τὰ τριάκοντα ἀργύρια· καὶ ἡ γενεά μας ἀνταλλάσσει τὸ Χριστὸ μὲ τὸ χρυσό. Ὁ Ὀλυμπος, τὸ Βίτσι, ὅλα τὰ βουνά μας νὰ γίνουν χρυσάφι, θὰ τὰ φάη. Τέτοιοι **πλεονέκτες** γίναμε· οὔτε νερὸ στὸν ἄγγελό μας δὲν δίνουμε. «Ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, τίποτα γιὰ τοὺς ἄλλους» εἶνε τὸ σύνθημα τῆς γενεᾶς μας. Ἄκαρπα δέντρα, **χωρὶς ἐλεημοσύνη**. Θέλετε ἄλλο ἄκαρπο δέντρο; Παντρεύεται ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ κἀνη οἰκογένεια, καὶ μὲ διάφορες προφάσεις **δὲν θέλει νὰ κἀνη παιδιά**. Ἄλλος πάλι φεύγει φτωχαδάκι ἀπὸ τὴν πατρίδα, πηγαίνει στὴν Ἀμερική, στὴν Αὐστραλία, στὴ Γερμανία. Ἐργάζεται καὶ ἀποκτᾷ πλοῦτη. Ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του, γερνάει, πλησιάζει ὁ θάνατος, μὰ **οὔτε μιὰ δραχμὴ δὲν στέλνει γιὰ τὴ φτωχὴ μας τὴν Ἑλλάδα**. Πατρίδα μου! κάποτε ἔβγαζες μεγάλους εὐεργέτας· τώρα τίποτα. Ἐρχεται τὸ τέλος, «*Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*». Δὲν ἀκοῦνε τὴ φωνή του. Σὲ λίγο θὰ πεθάνουν, μιὰ διαθήκη δὲν κάνουν· οὔτε ζωντανοί, οὔτε πεθαμένοι βοηθοῦν τὴν πατρίδα.

Ἄκαρπα δέντρα οἱ ἄνθρωποι πού δὲν ἐλεοῦν, ἄκαρπα δέντρα οἱ οἰκογένειες πού δὲν γεννοῦν παιδιά, ἄκαρπο δέντρο καὶ τὸ κράτος πού δὲν ἀναδεικνύει σήμερα εὐεργέτες. Κάποτε ἡ Ἑλλάδα ἦταν δέντρο «*εὐσκιόφυλλον*» καὶ «*ἀγλαόκαρπον*» καὶ ἔτρεφε ὅλους, σήμερα ἔχει μόνο κιτρινισμένα φύλλα. Φοβάμαι **μήπως καὶ ἡ ῥίζα ἀκόμα ξεραθῆ**.

Ἀδελφοί μου, **ἀκαρπία** μᾶς δέρνει ὡς ἄτομα καὶ ὡς σύνολο. Τί θὰ γίνῃ; **ν' ἀπελπιστοῦμε**; Ὁχι. **Νὰ ἐντεινόμε** τις δυνάμεις μας, **νὰ καλλιεργήσουμε** τὸ κηπάριό μας, νὰ φροντίσουμε τὰ δέντρα μας, γιὰ νὰ φέρουν καρπούς. Ἄν μείνουμε στὴν ἀκαρπία μας, θὰ ἴμαστε ταλαίπωροι· τσεκούρι καὶ φωτιά μᾶς περιμένει. Ἡ θεία πρόνοια, οἱ νόμοι τῆς ἱστορίας, τῆς φύσεως, τῆς ἠθικῆς, θ' ἀποδώσουν **δικαιοσύνη**· γιατί «*πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 7,19).

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο, νὰ μὴ ξηρανθῆ τὸ ἱστορικό μας ἔθνος. Ἄς εὐχηθοῦμε, ὅλοι, ἄντρες - γυναῖκες, μικροὶ - μεγάλοι, **νὰ γίνουμε καρποφόρα δέντρα**, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**